

OPINIONS

LA INFECCIOSA MAFIOSA
Roger Pons

12

ESTAPÉ RESPON
Toni Cañís
L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER
Lluís Bonada

13

ARGILAGA ADUSTA
Martí Domínguez

14

POBRE DEL SALVADOR
Carlos Ernesto García

15

ELOGI DE LA VELLESA
Antoni Albalat
ES LLIGA, A LA UIB?
Joan Marí

16

PASSAR COMPTES
J. J. Pérez Benlloch
LA PERFUMERIA DE CAROD
Pere Martí

17

MOLDÀVIA COMUNISTA
Llibert Ferri
EL BARÇA DE GASNYEZ
Miquel Payeras

18

ÉS VOSTÈ CASADA?
Glòria Marcos
MODERNITATS LABORALS
Albert Closas

19

ABSTINÈNCIA
Joan F. Mira

98

Si alguna cosa ha provocat disputes freqüents entre aragonesos i catalans tot al llarg de la història, això ha estat sobretot l'aigua de l'Ebre. Fins i tot, els conflictes per l'ús de l'aigua han estat promoguts sovint des de posicions deshonestes, com a mètode altament eficaç per a moure brega i aconseguir objectius que, de manera democràtica i racional, no haurien estat possibles. Per això és una novetat històrica que, en aquests moments, les posicions de l'Aragó i de Catalunya en contra del Pla Hidrològic del govern espanyol siguin tan coincidents.

Encara que solament es tracte de dues "comunitats autònomes" contra l'opinió de totes les altres i del govern de Madrid, la posició de l'Aragó i Catalunya és un escull polític de primera magnitud, políticament molt difícil d'esquivar, per a l'aprovació definitiva del pla del ministre Jaume Matas. En canvi, a l'altre extrem, el País Valencià és precisament el més interessat de tots que prospere el transvasament d'aigua de l'Ebre cap al sud per a solucionar els importantíssims dèficits hídrics de Castelló i del Vinalopó.

Siga com siga, les estratègies d'uns i altres a favor o en contra del pla tenen Madrid com a punt de referència, tot descartant les possibilitats d'acostar posicions a través d'un diàleg cara a cara entre aragonesos, catalans i valencians, sense la intermediació de la capital del regne. Que és una actitud tan explicable com curta de mires, perquè hi ha tants motius per a esquivar la negociació amb els veïns com per a intentar-la. Ni els interessos particulars de cada regió, ni els interessos electorals de cada partit, ni el color polític diferent dels tres governs autònoms haurien d'excloure la hipòtesi que els valencians foren capaços d'acceptar les raons de la gent de l'Aragó o de les Terres de l'Ebre, o que els catalans i aragonesos no poden comprendre la set del Vinalopó. En canvi, deixar la iniciativa en mans del govern espanyol i el missatge en mans dels mitjans de comunicació de Madrid garanteix amb quasi tota seguretat que la solució final, siga quina siga, serà que uns guanyen i els altres perden.

Però no s'acaba tot en l'actitud dels governs de Jordi Pujol, Marcel·lí Iglesias o Eduardo Zaplana. Els respectius partits polítics també tenen un marge d'actuació que, fins ara, no han sabut gestionar. O no han volgut, com el PP, que és òbviament el partit més monolític pel que fa a la defensa del Pla Hidrològic, tot i els conflictes interns que això li ha causat a les Terres de l'Ebre i a l'Aragó. Els socialistes han evolucionat, des d'una posició de desconcert —amb l'excepció d'Iglesias, contrari al pla des del primer moment— cap a la defensa d'una alternativa "pròpia", sense un suport gaire entusiasta del PSPV. I CiU, arran de la revolta de la gent de l'Ebre, també ha evolucionat cap a posicions crítiques amb el Pla Hidrològic, un pla que, no obstant això, rep el suport dels seus aliats del Bloc Nacionalista Valencià.

Aquesta situació, que centralitza en Madrid les esperances d'uns i les ires dels altres, és un senyal més de feblesa política que, per descomptat, enforteix el poder central a l'estat espanyol, un factor que el PP i la Moncloa van saber valorar oportunament quan decidiren tirar avant el "paseo militar" del Pla Hidrològic. A Madrid, ni els sobra aigua ni en necessiten: amb el govern espanyol en tenen més que suficient. Doncs vejam què fem.

“A Madrid, ni els sobra aigua ni en necessiten: amb el govern espanyol en tenen més que suficient. Doncs a veure què fem.”

PARLAR DE L'AIGUA CARA A CARA